

1.

Egy évvel később

A párizsi bűnügyi rendőrség kötelékébe tartozó Manien-csoport érkezett elsőként a helyszínre. A gyilkosság a vincennes-i erdőben történt néhány lépésnyire az állatkerttől és a Daumesnil tótól, alig néhány kilométernyire a híres-neves quai des Orfèvres 36-tól*. Kék volt az ég, a tó vize kristálytiszta csillogott a szeptember eleji csípős reggelben. Szeszélyes, változékony idővel, a fülledt, forró napok után némi megkönnyebbülést hozó vad viharokkal telt el a párizsi nyár.

Az élettelen testre egy kocogó bukkant rá hajnalban. A riadt sportember a 112-es segélyhívószámot hívta először, de az információ a sürgősségeiktől egy órán belül eljutott a bűnügyi rendőrség ügyeleteséhez, ő pedig azonnal ugrasztotta az „A” lépcsőház harmadik emeletén található gyilkossági csoport embereit.

A zöld színű Polo volánja mögött, becsatolt biztonsági övvel üldögélő, negyven körüli férfi a jelek szerint több késszúrást kapott a mellébe. A kocogó gyanúját elsősorban a tehetetlenül előrecsukló feje keltette fel. A jármű vezetőoldali ablaka teljesen le volt eresztve.

A kikerkező négy rendőr közül rangban második Franck Sharko a többiek előtt járt. Határozott léptekkel haladt, látszott rajta, hogy elsőként akar a helyszínre érni. Tíz méternyivel a főnöke és a kollégái előtt járva elsőként bújt át a helyszínt biztosító rendőrök által kife-

* Az ezen a címen található épületben működik a bűnügyi rendőrség regionális központja és a párizsi rendőr-főkapitányság. (A fordító megjegyzése.)

szített kordonon, és közelítette meg a kíváncsi tekintetektől távol, a fák között álló autót.

A quai des Orfèvres rendőrei jól ismerték a vincennes-i erdőt, az azon áthaladó forgalmas utakat és azokat a rázós helyeket, ahol a transzvesztiták, a prostituáltak és a transzszexuálisok gyülekeztek. Ez a kissé félreeső, az állatkert és a tó közé ékelődő hely mindig is a nyugalom szigetének számított, ugyanakkor persze ideális helyszín volt egy szemtanúk nélküli gyilkossághoz is.

A túlságosan bő farmerban, kopott fekete pólóban és végstádiumba jutott hajós cipőben pompázó Sharko gumikesztyűt húzott, majd benyúlt a nyitott ablakon át a járműbe, megfogta az áldozat állát, és maga felé fordította az arcát. Manien kapitány odasietett, és rángatni kezdte Sharko pólóját.

– Te meg mi az istent csinálsz?

Az ötvenes férfi huszonöt évet húzott már le a cégnél. Sharko óvatosan visszafordította az áldozat fejét. Elnézte a sápadt arcot, a halott tekintetet és a mellén terpeszkedő vérfoltot.

– Mintha ismerős lenne... Neked nem?

Manien őrjöngött. Olyan erővel kezdte rángatni a felügyelőt, mintha az valami bűnöző lett volna.

– És a szabályzat? Te szórakozol velem?

– Frédéric Hurault... Igen, Frédéric Hurault-nak hívják. Jó tíz éve volt dolgunk vele. Én foglalkoztam az üggyel... Akkoriban még a beosztottam voltál. Nem emlékszel?

– Engem csak az érdekel, hogy *itt és most* mit csinálsz...

Sharko végignézett a rangban alatta álló felettesén. Amióta visszahelyeztette magát, bár voltak, akik kedélyesen így szólították („Hogy van, felügyelő?”), hivatalosan nem viselte a címet, a beosztása szerint egyszerű hadnagyként dolgozott. Ez volt az ára annak, hogy a nanterre-i központ viselkedéselemző szolgálatának steril, kényelmes irodájában átüldögélt évek után visszatérhessen az utcára, és ismét meghentereghessen a legocsmányabb bűncselekmények mocskában. Sharko ragaszkodott a dologhoz, és még az sem érdekelte, hogy egy

Manien-szerű seggfej alá osztották be. A kérése meglepte a felette-seit, mivel nagyon kevesen voltak hajlandók alacsonyabb beosztást elfogadni a francia rendőrségnél, nemhogy kifejezetten kérvényezni azt. Először a bűnügyi rendőrség egyik nyomozócsoportjának az élére akarták kinevezni, de visszautasította. Úgy akarta befejezni, ahogy kezdte: jelentéktelen kopóként, aki fegyverrel a kézben néz farkasszemet a bűnnel és a rosszfiúkkal.

– És arra emlékszel, hogy miért ítélték el? – nézett Manien-re. – Azért, mert megölt két kislányt... A saját lányait.

Manien cigarettát húzott elő, és rágyújtott. Rágt a körmeit. Szikár, ideges fickó volt, áttetszően sápadt és gyűrött, mint a cigaretta-papír. Sokat dolgozott, alig evett, és még kevesebbet mosolygott. Voltak, akik sótlannak, kedélytelennek tartották, és voltak, akik rosszindulatúnak. Sharko mindkét tábor véleményét osztotta.

Bertrand Manien nem válogatta meg a szavait.

– Elég volt a szórakozásból! Amióta hozzám kerültél, folyamatosan keresztbe teszel nekem... Semmi szükségem egy kezelhetetlen faszfejre. Bellanger-nál megürül egy hely, mert Fontès külszolgálatba megy, úgyhogy szép csendben lelépsz tőlem. Mindenkinek így lesz a legjobb.

Sharko bólintott.

– Úgy legyen.

Manien kéjesen beleszívott a cigarettájába, és a gyorsan tovagomolygó füstfelhő mögül Sharkóra hunyorgott.

– Mondd csak, mikor aludtál utoljára? Mármint két óránál többet egyhuzamban...

Sharko összevonta a szemöldökét. Három mély, tökéletesen párhuzamosan futó ránc jelent meg a homlokára hulló őszes tincsek alatt. Hónapok óta nem volt fodrásznál, pedig amióta rendőr volt, mindig rövid haját vágatott.

– Fogalmam sincs – vonta meg a vállát.

– Dehogynem, pontosan tudod te azt. Nem hittem volna, hogy lehetséges ennyi ideig kibírni, én mindig azt gondoltam, hogy az

alváshiányba előbb-utóbb belehal az ember. Nem is vagy már magadnál, *felügyelő*... Kár volt otthagynod a nanterre-i irodát. Emlékszel erre a fickóra, akivel tíz évvel ezelőtt akadtál össze, de arról bezzeg fogalmad sincs, hogy hova tetted a fegyvered, úgyhogy most hazamész szépen kialudni magad, és ki sem mozdulsz az ágyból, amíg Bellanger nem hív. Na, tűnés!

Manien feszes, katonás léptekkel otthagya. Egy igazi személtáda, és erre még büszke is volt. Ment kezét rázni a helyszínelőkkel és a nyomukban papíroktól, nyomtatványoktól roskadozó aktatáskáikkal érkező, fontoskodva pislogó jegyzőkönyvezőkkel. Mint a hullabogarak – gondolta Sharko elnézve, ahogy körbenyüzsögték az áldozatot. Az idő múlik, de a dolgok nem változnak.

Vetett még egy utolsó pillantást az áldozat fátyolos tekintetére. Frédéric Hurault szemében csodálkozást látott, valószínűleg úgy halt meg, hogy nem tudta pontosan, mi és miért történik vele. Sötét éjszaka lehetett, semmiféle világítás nem volt a környéken. Megkocogtatták az üveget, ő lehúzta az ablakot, hirtelen előkerült a kés, és többször is mellbe szúrták. Csendben, feltűnő nyomok és szemtanúk nélkül, legfeljebb húsz másodperc alatt zajlott le a dolog. Jöhetett a nyomok rögzítése, a boncolás, a környékbeliek kikérdezése. Minden ment a maga jól bevált, megszokott útján, és ez az esetek kilencvenöt százalékában eredményesnek is bizonyult.

Tagadhatatlanul ott volt azonban az a bizonyos öt százalék, amelynek több ezer oldalnyi jegyzőkönyve, ügyirata ott sorakozott a bűnügyi rendőrség tetőterében berendezett irodák polcain. Egy maroknyi gyilkosnak sikerült átsiklania a háló szemei között. Dörzsöltek voltak, ők alkották a „szakma” krémjét, őket volt a legnehezebb becserkészni... Kőkemény munka volt, tulajdonképpen ki kellett érdemelni, hogy elkaphassa, letartóztathassa őket az ember.

Sharko pusztán a tekintélytisztelet kedvéért még egyszer körbejárta a helyszínt, sőt még a járművet is alaposan átnézte, majd köszönés nélkül otthagya a társaságot. Komor ábrázattal távolodott, az éppen megint üvöltözni kezdő Manien kivételével mindenki őt figyelte.

Sharko nem foglalkozott senkivel és semmivel; kissé homályosan látott, és majd' eldőlt az álmoságtól...

Éjszaka volt. Sharko a lábát szorosan összezárva egy vadonatúj, század gramm pontosságú elektronikus mérlegen állt. Hiba és rossz beállítás kizárva: a műszer pontosan hetven kiló húsz dekát mutatott. Húszéves korában volt ennyi. A kulcscontja majd' átütötte a bőrért, és a bordái is látványosan kirajzolódtak. Száznyolcvanöt centije magasából egy ideig viszolyogva vizsgálgatta saját beteges soványságát, majd berajzolt egy pontot a falra kiragasztott, néhány hónappal korábban készített grafikonba. A testsúlyának alakulását ábrázoló vonal meredeken zuhant, és nyilvánvaló volt, hogy ha a tendencia nem változik, a következő alkalommal már le fog lógni a lapról, és a fürdőszoba falát borító csempén folytatja az útját.

Félmeztelenül visszavonult a kietlen hálószobába, ahol mindössze egy ágy, egy szekrény, a sarokban pedig egy kupac szétszedett sín és néhány vasútmodell árválkodott. Az ébresztőóra, amelynek időtlen idők óta nem hallotta a hangját, hajnali három óra hét perccel mutatott.

Közeledett az idő.

Törökülésbe ereszkedett a matrac közepén és várt. Lassan pislogva figyelte a számlap élénk piros számait.

Három óra nyolc... Három óra kilenc. Sharko önkéntelenül is visszaszámolt. Hatvan, ötvenkilenc, ötvennyolc, ötvenhét... A lidérces szertartás megkezdődött: a tudata mélyén tátongó pokol kapui minden áldott éjszaka szélesre tárultak ilyenkor.

Eltelt egy újabb perc.

Három óra tíz... Mintha egy világvégi, mindent elsöprő robbanás lökéshulláma söpört volna végig rajta.

Egy évvel és tizenhat nappal korábban pontosan ilyenkor csörrent meg a mobilja. Már akkor sem aludt. Emlékezett a poitiers-i

bűnügyi laborból jelentkező síron túli férfigangra, és arra is, amit mondott:

„Az eredmény egyértelmű. A Lucie Henebelle és az erdőben talált, megégett áldozat DNS-állományának összehasonlítása pozitív lett, tehát vagy Clara vagy Juliette Henebelle holtteste került elő. Ennél többet egyelőre nem tudunk megállapítani. Őszintén sajnálom.”

Sharko állig betakaródzva lustán elhelyezkedett, és reménykedett, hogy sikerül aludnia két-három órát. Épp csak annyit, amennyi a túléléshez kell. Csak az álmatlanságban szenvedők tudják, hogy milyen hosszúak az éjszakák, hogy milyen hangosan kiáltoznak a kísértetek. Az éjszaka visszhangosan ide-oda verődő neszei... A lázas gondolatok... Sharko szinte mindent bevetett, de képtelen volt menekülni a kínok elől. Próbált mozdulatlanul feküdni, altatót vett be, légzőgyakorlatokat végzett, sőt még arra is kísérletet tett, hogy sporttal csigázza el magát a végkimerülésig. A teste feladta, megtört, de a tudata egyetlen percre sem nyughatott. Pszichológushoz persze nem volt hajlandó járni. Halálosan elege lett az orvosokból, akik hosszú éveken át kezelték a skizofréniáját.

Soha nem lesz nyugalma, soha többé.

Becsukta a szemét, és a víz taraján sodródó sárga strandlabdákat képzelve maga elé próbált elaludni. Egy idő után érezni kezdte a tenger hullámain, hallotta a szél zúgását, a parti fövény neszezését. A karjai elernyedtek, a lassan ráereszkedő kábaságban szinte hallotta, ahogy a szíve a fáradt izmokba pumpálja a vért, de ahogy elszenderedett volna, a víz mint mindig, most is vérszínűre váltott, a félig leeresztett labdákat pedig kivetette a partra, ahol csak és kizárólag sötét gyermekárnyak imbolyogtak.

És akkor ismét, megint ő jutott az eszébe. Ő... Lucie Henebelle, akiből csak az arcát, csak a mosolyát, csak a könnyeit látta. Mi lehet vele? Sharkónak annyit sikerült megtudnia, hogy a gyilkos letartóztatása és a minden érző embert letaglózó tragédia után néhány

nappal kilépett a rendőrségtől. Vajon sikerült összeszednie magát, vagy hozzá hasonlóan összeomlott, és a poklok poklát járja azóta is? Mivel telhetnek a nappalai és az éjszakái?

Sharko megviselt zsaruszíve hevesen vert. Túl hevesen ahhoz, hogy képes legyen elaludni, úgyhogy az oldalára fordult, és előlről kezdte. A hullámok, a labdák, a langyos homok...

Szeptember 6-án reggel 7 óra 22 perckor a koffeinmentes kávéját kortyolgatva könyökölt a konyhaasztalon egy alig megkezdett keresztretjtvény felett, amikor megcsördült a telefon. „A pusztítás és a rossz istene” – olvasta el a meghatározást, és ugyan beírta még, hogy „Széth”, de utána csendben félretolta a lapot, mert túlságosan zaklatottnak érezte magát. Azelőtt pillanatokon belül végzett volna a rejtvénnel, de most...

Az új főnöke, Nicolas Bellanger hívta, és megkérte, hogy sürgősen menjen el a Párizstól mindössze négy kilométernyire fekvő meudoni primatológiai intézetbe, ahol egy halott nőt találtak az egyik ketrechben. A jelek szerint egy csimpánz támadta és csonkította meg a szerencsétlent.

Sharko letette. A karrierje vége felé járt már, de még sikerült megérnie, hogy majmok után küldjék nyomozni. Láta maga előtt, ahogy a kollégái sandán összenézve felröhögnek, és a nyakába varrják az ügyet, és már hallotta is a megjegyzéseket, hogy „Mi van, *felügyelő*, mostanában már makákókkal randizol?”

Roszkedvűen nézett maga elé, és arra gondolt, hogy ennél mélyebbre aligha süllyedhet már.

2.

Miután elhaladtak a meudoni csillagvizsgáló mellett, Sharko és a Bellanger-csoportbeli új társa egy fák között kanyargó kis útra tért. A harmincéves, izmos, tipikus osztályelsőnek kinéző Jacques Levallois egy éve került a bűnügyi rendőrséghez a kiváló minősítéssel letett hadnagyi vizsgájának és a kábszeresek helyettes csoportvezetőjeként dolgozó nagybátyja protekciójának köszönhetően.

Aznap reggel a felügyelő nem volt igazán beszédes hangulatában. Sohasem dolgoztak még együtt, de Levallois tökéletesen ismerte új társa hányatott sorsát és pályafutását. Tudta, hogy a legveszélyesebb gyilkosokkal, a legbetegebb ügyekkel foglalkozott, hogy néhány évvel korábban tragikus körülmények között elveszítette a lányát és a feleségét, és tudott a furcsa betegségéről is, amely végül ugyanolyan hirtelen, ahogy jött, el is tűnt. Levallois sokat látott veteránnak tartotta Sharkót, olyan önmagát túlélő hősnek, akit vagy rajongva tisztel az ember, vagy gyűlöl. A fiatal hadnagy még nem döntötte el, hogy melyik álláspontra fog helyezkedni, de egyet biztosan tudott: Sharko kiváló nyomozó volt.

Bár alig hagyták el a fővárost, olyan érzésük volt, mintha a világvégére keveredtek volna. Bármerre néztek, csak fákat, lágy fényeket és dús növényzetet láttak. „Primatológiai központ, UMR 6552 EEE” – állt egy kisméretű táblán.

– Az EEE azt jelenti, hogy Etológia-Evolúció-Ekológia – jegyezte meg Levallois, hogy oldja a hangulatot.

– És azt tudjuk, mit jelent pontosan, hogy Etológia-Evolúció-Ekológia? – nézett rá Sharko.

– Az igazat megvallva, fogalmam sincs.

Sharko behajtott a parkolóba, ahol az intézet munkatársainak az autóin kívül már egy rendőrségi jármű is állt. Az erdő közepén álló központ úgy nézett ki, mint egy magasan és erősen körbefutó rönkkerítés mögé rejtőző tábor. A rácsos bejárat a körülményekre való tekintettel tárva-nyitva volt. A két rendőr, a fiatal és az öreg, szótlanul lépdelve indult a kerti út végén izgatottan beszélgető nők és férfiak csoportja felé.

A központ nem volt különösebben érdekes vagy látványos. A kialakított terek tágassága miatt úgy tűnt, mintha az állatok a szabadban éltek volna, de ha jobban figyelt az ember, láthatóvá váltak az ügyesen álcázott rácsok és a faágak között kifeszített zöld hálók. A legkülönbözőbb méretű majmok játszottak, kergetőztek hangosan rikoltozva, a fákon csimpaszkodva. A párizsias ízléssel kialakított műőserdő Amazóniát idéző sűrűjéből egy csapat maki villogtatta hatalmas, jádeszínű szemét a két idegenre.

Egy nő vált ki a beszélgetők csoportjából, és feléjük indult. Az ötvenes éveiben járhatott, és rövidre vágott barna hajával kicsit úgy nézett ki, mint Sigourney Weaver a *Gorillák a ködben* című filmben. Levallois büszkén mutatta fel az igazolványát.

– Párizsi bűnügyi rendőrség, Levallois hadnagy, ő pedig...

– Sharko felügyelő – mutatkozott be Sharko.

Üdvözölték egymást. A nőnek szokatlanul határozott kézfogása volt.

– Clémentine Jaspar. Primatológus vagyok, és egyben a központ vezetője. Rettenetes, ami történt.

– Az egyik majom megtámadta a munkatársnőjüket?

Jaspar szomorúan bólintott. Egy nő, aki közvetlen kapcsolatban él a természettel, gondolta Sharko elnézve az asszony kezét és bőrének tónusát, amelyen látszott, hogy a francián kívül más tájak napsütése is bőven érte. Az alkarján egy hosszú heg futott végig... Talán egy machete ejthette.

– Nem értem, mi történt. Shery a légynek sem ártott soha életében, egyszerűen hihetetlen, hogy ilyen szörnyűsége vetemedett.

– Shery... Ő a...

– A nőtény majmom. Egy nyugat-afrikai csimpánz, akivel már nagyon régóta foglalkozom.

– Megmutatja, hol történt?

Jaspar bólintott, és egy modern, földszintes fehér épületre mutatott.

– A majomház, de a kutatólaboratóriumok is ott vannak. Két rendőr már megérkezett... Az egyik odabent van, a másik pedig... most nem is igazán tudom... Állandóan telefonál, talán kiment a fasorba. Jöjjenek utánam!

A rendőrök odabiccentettek a központ láthatóan zaklatott munkatársainak. Az öt-hat fős, főleg fiatalabbakból álló társaság tagjai a kávésbögréjüket szorongatva, izgatottan tárgyalták az eseményeket. Sharko alaposan szemügyre vette őket, majd egy-két szaporább lépéssel utolérte Jaspart.

– Pontosán mivel foglalkozik a központ?

– Elsősorban etológiával. Azt próbáljuk megérteni, hogy miként alakultak a főemlősök társas kapcsolatai és értelmi képességei a biológiai evolúció során, és ebből adódóan a mozgásukat, az eszközhasználatukat és a szaporodási szokásaikat tanulmányozzuk. Közel száz, tíz különböző fajhoz tartozó és többségében Afrikából származó főemlős él a központhoz tartozó nyolchektáros területen.

Sharko és a kollégája nem vette a fáradságot, hogy elővegye a jegyzetömbjét. Mi értelme lett volna, hiszen az ügy teljesen egyértelműnek, eleve megoldottnak tűnt. Odafent, a sűrű lombok között, mintha egy összeszokott légtornászcsoporthoz akrobatái lettek volna, vörös szőrgolyók lendültek ágról ágra: egy orángután család volt az, a kicsi az anyja előtt haladva igyekezett lépést tartani a nagyokkal.

– És az áldozat? Mivel foglalkozott egész pontosan?

– Éva Louts a Jussieu Egyetem hallgatója volt, és evolúciós biológiával foglalkozott. Három hete dolgozott nálunk, hogy anyagot gyűjtsön a szakdolgozatához.

– Mi az az evolúciós biológia?

– Azt tudják, hogy mi a genom, a génállomány?

– Nem pontosan.

– A huszonhárom kromoszómapárunkat alkotó DNS teljes láncolatáról van szó, és ez a több mint hárommilliárd adatot tartalmazó szekvencia valamiféleképpen a szervezetünk gyártási útmutatójának is tekinthető. A genom segítségével tehát rekonstruálható az élet története. Az evolúciós biológia elsősorban is azt próbálja megérteni, hogy miért és hogyan halnak ki vagy jönnek létre új fajok vagy olyan új vírusok, mint amilyen az AIDS, a SARS. Persze a földi élet alakulása, változása számtalan egyéb kérdést is felvet, például azt, hogy miért öregszünk és miért halunk meg. Nyilván hallottak már a természetes kiválasztódásról, a mutációkról vagy a genetikai örökségről.

– Darwin és társai? Igen, nagy vonalakban.

– Nos, hát mi ezekkel a dolgokkal foglalkozunk.

Beléptek a majomházba, majd elhaladva egy meglehetősen szerényen felszerelt iroda előtt beértek egy tágas terembe, ahol különböző méretű, általában üresen álló ketrecek sorakoztak. Körbepillantva csupán néhány kisebb méretű majmot láttak hadonászni, rohangálni. A polcok csak úgy roskadoztak a különböző műanyag játékoktól, rengeteg színes, különböző formájú építőelem, nagyméretű puzzle és doboz, láda hevert mindenfelé. Kellemetlen, rothadt gyümölcs és ürülék szaga terjengett a levegőben. A láthatóan zaklatott Jasper hirtelen megtorpant.

– Ott történt – mutatott előre. – Maguk odamehetnek, de én, ha nem haragszanak, maradnék, mert elég rosszul vagyok.

– Megértjük.

Sharko nyomában a kollégájával továbbindult, majd mindketten kezét ráztak a tragédia helyszínét biztosító bajuszos rendőrrel. Az áldozat az utolsó, körülbelül háromszor három méteres rács alá szórt alomban feküdt a hátán, szétvetett karral, mintha csak napfürdőzött volna. A feje alatt egy vértócsa vöröslött. A jobb arcán egy nyilvánvalóan harapásból származó seb futott le az állán keresztül a nyakáig. Huszonhárom-huszonnégy éves lehetett. A blúzát leszag-

gatták, elhajtott cipői pedig jóval távolabb, a terem közepén hevertek. A feje körül megdermedt vértócsa közepén egy fémből – talán rézből vagy bronzból – készült papírnehezék pihent.

A ketrec jobb sarkában egy összekucorodott csimpánz gubbaszott. A nagytermetű, széles hátú, fekete állat alkarját, kezét és lábát is vér borította. Amikor a lépteik zajára felfigyelő megtermett nőstény csimpánz rájuk nézett, Sharko mintha mélységes szomorúságot látott volna a szemében. Azután Shery ismét összehúzta magát, hátát fordított, és nem foglalkozott velük.

A bajuszos rendőr egy eloltott cigarettát forgatott az ujjai között.

– Ez van, ez a nyamvadt makákó mozdulni sem hajlandó. Azt az utasítást kaptuk, hogy várjuk meg magukat az elaltatásával.

Sharko a távolabb álldogáló Jaspar felé fordult.

– Ki találta meg a holttestet?

A nő meg sem hallotta a kérdést, szapora léptekkel közeledett, és feldúlt arccal a bajuszos rendőrré meredt.

– Sherynek semmi köze a makákókhoz! Ő egy nőstény csimpánz, akivel harminchét éve foglalkozom.

A rendőr vállat vont.

– Makákó vagy sem, előbb-utóbb úgyis ellenünk fordul az összes. Amint az ábra is mutatja...

Levallois hadnagy finoman jelezte a kollégának, hogy igazán kimehetne lazítani egy kicsit. A feszültség tapintható volt, szinte vibrált a levegő. Sharko nyugodt hangon megismételte a kérdését.

– Ki találta meg a holttestet?

Jaspar akkor már ott állt mellette. Idegesen összekulcsolta a kezét, és igyekezett úgy fordulni, hogy a tekintete még véletlenül se tévedhessen az áldozatra. Sharko tökéletesen tisztában volt azzal, hogy a kíváncsiság elmúltával az emberek túlnyomó többsége képtelen szembenézni a halállal. A félig-meddig lemeztelenített fiatal női test látványa még az ő edzett szemük számára is felkavaró élmény volt.

– Az állatgondozónk, Hervé Beck. Hajnali hatkor szokta kitakarítani a ketreceket. Azonnal hívta a rendőrséget.

– A ketrecajtót zárva találta?
– Nem, tárva-nyitva volt. Hervé csukta be, amikor meglátta a testet, hogy Shery ne szökhessen ki.

– Hol van most?

– Odakint, a többiekkel.

– Rendben. És a papírnehezék? Tudja, honnan való?

– Az irodából, ahol Éva dolgozott.

– Van valami elképzelése arról, hogy a diáklány miért nyitotta ki a ketrecet, és miért ment be a papírnehezékkal?

– Shery a központ kabalája, és a többi állattal ellentétben csak aludni jár be a ketrecébe, az idő többi részében szabadon jár-ke-l. Időnként ellop dolgokat, főleg a fényes, csillogó tárgyakat szereti... Éva hozhatta be, miután végzett a megfigyeléssel. Mivel napközben az egyetemen volt, általában elég későn járt be dolgozni, és utolsóként ment haza. Megbízunk benne.

Jaspar a szerencsétlenül járt nőre pillantott.

– Shery tökéletesen ártalmatlan. Az egész szakma ismeri, és tudja róla, hogy mennyire kedves, értelmes és főleg, hogy milyen ügyesen képes kifejezni magát.

– Kifejezni?

– Az ameslánt beszéli, az amerikai siketnémák jelbeszédét. Harminc évvel ezelőtt tanulta meg a közép-washingtoni egyetem ellensburgi intézetében, ahol a csimpánz és az ember kommunikációjával foglalkoznak. Az egész életem azzal telt, hogy ámulattal figyeltem a fejlődését, hogy osztoztam vele az örömeiben és a bánataiban. Nem tudok mást mondani, csak azt, hogy képtelen lenne...

Hirtelen elhallgatott, mert szembesülnie kellett a nyilvánvaló ténnyel, hogy a majom csupa vér volt, és hogy az agyonütött, megharapott áldozat ott hevert a lábánál. Mi történhetett? Hogy követhetett el Shery ilyen gyalázatot? Jaspar próbált kommunikálni az állattal, de hiába könyörgött, szólígtatta a rácson át, a csimpánz tovább kucorgott a helyén, és nem volt hajlandó megmozdulni.

– Nem akar mondani semmit. Azt hiszem, sokkos állapotban van.

Sharko és Levallois összenézett. A fiatal hadnagy elővette a telefonját, és kiment, Sharko pedig a kissé túl bő farmere zsebébe süllyesztette a kezét. Kényelmetlenül érezte magát a ketrec sarkában kucorgó állat és az élettelen tekintetével egyenesen rámeredő fiatal áldozat közelében.

– Hölgyem, nyomozás indul, ki fognak jelölni egy ügyészt. A társam most hívja a helyszínelőket, akik rögzítik majd a nyomokat, a kollégáim pedig ki fogják hallgatni önt és a munkatársait.

A szavai láthatólag megnyugtatóan hatottak a tudósra, holott csak az ilyenkor szokásos eljárást ismertette vele. Ha egy akasztott embert találtak egy belülről bezárt szobában, akkor is meg kellett indítani a nyomozást, hogy tisztázhassák, öngyilkosságról, balesetről vagy álcázott gyilkosságról van-e szó. Sharko a majmot figyelte, és egy pillanatra elgondolkozott, hogy vajon ezeknek az állatoknak is van-e ujjlenyomata.

– Be kell majd mennünk a ketrecbe, és mintát kell vennünk a... kedvence szájából, a körmei alól. Ellenőriznünk kell, hogy az áldozat vére van-e rajta, mert így bizonyítható a támadás ténye, ehhez azonban el kell majd altatnunk...

Clémentine Jaspár egy pillanatilag mozdulatlanul figyelte a ketrec erős rácsait, majd különösebb meggyőződés nélkül bólintott.

– Megértem, de ígérje meg, hogy nem bántják, amíg ki nem derül az igazság. Ez a csimpánz sokkal emberibb, mint a körülöttük létező emberek többsége. A dzsungelben találtam rá... Orrvadászok sebesítették meg, az anyját a szeme láttára mészárolták le... Olyan mintha a gyerekem lenne, az egész életem róla szól...

Sharko mindenkivel jobban tudta, hogy mit jelent elveszíteni egy szeretett lényt. Igyekezett kitérni, és a lehető legsemlegesebb választ adni.

– Nem ígérhetek semmit, de megteszem, ami tőlem telik.

Clémentine Jaspár szomorúan felsóhajtott.

– Értem. Hozom a kábítópisztolyt – mondta halkán, szinte suttogva.

Sharko közelebb lépett a ketrechez, majd óvatosan, nehogy a rácshoz érjen, leguggolt. Kétség sem férhetett hozzá, az áldozat arcát eltorzító harapás a csimpánztól származott, ő volt a tettes. Nyilvánvaló volt, hogy a papírnehezékkal támadott, miként az is, hogy sohasem fogják megtudni, miért tette. Sharko hallott már a majmokból hirtelen, minden látható ok nélkül előtörő agresszív rohamokról, amelyek során akár a saját utódaikat is képesek voltak elpusztítani. Elképzelhető, hogy Éva Louts nem volt eléggé elővigyázatos, de az is lehetséges, hogy csak rossz pillanatban közeledett a majomhoz. Egy dolog biztosnak tűnt: a bájosan elálló fülű nőstény csimpánz jövője meglehetősen bizonytalannak tűnt.

– Harminchét év, öreglány... Annyi idős vagy, mint a nő, akit szerettem... Na, ehhez mit szólsz? Ilyen idős fejjel miért ne akadhatna ki az emberfia? Miért nem akarod elmondani, hogy mi történt?

Jaspar egy olyan eszközzel a kezében jelent meg, amely kísérteties módon emlékeztetett a festékszóró pisztolyokra. Sharko ropogó térdekkel kiegyenesedett, és felpillantott a mennyezetre.

– Bármerre nézek, mindenhol biztonsági kamerákat látok. Nem gondolt arra, hogy esetleg...

– Ne is folytassa... Évának kellett volna bekapcsolnia a riasztórendszert, és élesíteni a kamerákat, amikor elmegy.

Az igazgatónő nagy levegőt vett, és célba vette az állatot.

– Ne haragudj, bogaram...

Shery ekkor megfordult, és egyenesen a nő szemébe nézett. Két öklével a földön támaszkodva, lomhán a rácshoz jött. Jaspar uja remegni látszott a ravaszon.

– Sajnálom, de nem megy – engedte le a karját.

– Hagyja! Majd én – mondta Sharko.

A csimpánz egy kissé felegyenesedett, két, tenyérrel kifelé fordított kezét összekulcsolta, és egy kissé hátrébb hajolva az arca elé emelte. Sharko éppen célba vette, de Jaspar hirtelen megállította.

– Várjon! Végre beszélni kezdett.

Shery újabb jelekkel próbálkozott: maga elé emelte, majd az ujjait begömbítve előre-hátra mozgatta a kezét, ahogy a gyerekeket szokták a szellemekkel riogatni, végül pedig előbb a szája elé kapta, majd a föld felé lendítette a jobb kezét. Háromszor-négyszer megismételte a mozdulatsort, majd Éva Louts holttestéhez ment, és gyengéden megsimogatta a lány sebes arcát. Sharko soha életében nem látott még ennyi érzést, fájdalmat egyetlen élőlény tekintetében sem. Olyan mélységes emberség ragyogott át az állat mozdulatain, hogy még Sharko fásult rendőrszíve is belésajdult. Már csak az hiányzott, hogy könnyekig hatódjon egy majomtól...

– Mit mondott?

– Folyamatosan ugyanazt ismétli: „Félelem, szörnyeteg, gonosz... Félelem, szörnyeteg, gonosz...”

Jaspar felélénkült.

– Én megmondtam, hogy Shery ártatlan. Valaki járt itt, és ő bántotta Évát.

– Kérdezze meg tőle, hogy ismeri-e ezt a „gonosz szörnyeteget”.

A nő a kezével és a szájával jeleket formált, a majom figyelmesen nézte.

– Több mint négyszázötven szót ismer, úgyhogy ha világosan fejezzük ki magunkat, meg fogja érteni, hogy mit akarunk.

Shery egy idő után tagadólag megrázta a fejét. Sharko nem akart hinni a szemének: a mellette álló nő beszélgetett egy majommal, egy olyan lényel, aki bár közeli rokonunk, mégiscsak az evolúció alacsonyabb szintjén áll.

– Kérdezze meg, hogy miért jött ide az a szörnyeteg.

Shery Jaspar újabb jeleire is reagált. A jobb kezének mutatóujját hirtelen mozdulattal elhúzta a bal kezének nyitott tenyere előtt, majd határozottan az áldozatra mutatott.

– „Ölni”, „Megölni Évát”.

Sharko homloka ráncba szaladt a döbbenettől és a hitetlenkedéstől.

– Ön szerint mit jelent számára az, hogy „szörnyeteg”?

– Egy agresszív, veszélyes valamit, ami rosszat, fájdalmat akar neki okozni. Biztos, hogy nem ember volt, mert akkor azt a jelet használta volna... Ezt... Ezt az egyet nem értem az egészben.

– A majmok képesek kitalálni dolgokat? Tudnak hazudni?

– Ha a túlélési ösztönük bekapcsol, előfordul, hogy lódítanak vagy csálnak. Például, ha két hím élet-halál harcot vív egymással, előfordulhat, hogy az egyik néző olyan kiáltást hallat, ami a levegőből érkező támadást szokta jelezni, csak azért, hogy menekülésre készítette a csoport tagjait, szétválassza a küzdő feleket. Ha Shery azt mondja, hogy látott egy szörnyet, akkor valóban látott egy szörnyet. Az is elképzelhető, hogy egy másik, nála nagyobb, agresszívabb majmot értelmzett annak.

Sharko tanácstalan volt. Fáradtan nézett maga elé, a gondolatai összekuszálódtak. Volt egy majom, egy ketrec, egy szétmarcangolt arcú holttest, sőt volt egy olyan tárgy is, amellyel minden második krimiben gyilkolni szoktak, tehát egyszerű esetnek tűnt... Minden tökéletesen egybevágott... már-már túlságosan is. Lehet, hogy valóban járt itt egy „szörny”, ebben az esetben viszont a beszélő majom egy bűntény szemtanúja volt.

Egy újabb kávéra lett volna szüksége, és enni sem evett még egy falatot sem. Miközben gondolkozott, a csimpánz visszatelepedett a ketrec sarkába, és hátat fordított nekik. Sharko felemelte a kábítópisztolyt.

– Szeretnék hinni neked, Shery, de most nincs más választásom.

Meghúzta a ravaszt. A piros végű nyilacska beleállt a majom hátaiba, az reménytelenül odakapott, de egy pillanattal később megtántorodott, majd Éva Louts holttestének közvetlen közelében elterült a ketrec alján. Jaspár összeszorította a száját.

– Ez van... Sajnálom...

Sharko visszaadta neki a fegyvert.

– Ön szerint a „gonosz szörnyeteg” miért akarta volna bántani Éva Loutsot?

– Nem tudom, de tegnapelőtt valami nagyon furcsa dologra jöttem rá Évával kapcsolatban. Lehet, hogy mindez...

– Milyen furcsaságra?

Jaspar a holttestre és a kábult majomra pillantott. Nagyot sóhajtott.

– Folyamatosan ásítózik... Igyon egy kávét, utána majd elmondom. Addig pedig... értesítem Éva családját.

Sharko megállította.

– Hagyja, kérem. Rettenetes megrázkódtatás fogja őket érni, nem kellene, hogy egy telefonhívásból értesüljenek a hírről. Bízsa a kollégáimra, ők majd elintézik. Sajnos ez is a munkánk része.